

v nich toliko o přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, na nichž se zakládají zvláštní trestní sazby pro zločiny §u 152 (153) tr. zák. určené, a jež bylo (pokud byly výrokem porotců zjištěny a pokud byly důvodem použití sazby trestní) podle §§ů 260 čís. 1, 311 tr. ř. pojmouti do rozsudkového výroku. Třebaže tedy rozsudkový výrok cituje vedle §u 152 i §§y 155 a), b) a § 156 b), c) tr. zák., byl obžalovaný napadeným rozsudkem uznán vinným jen jediným zločinem těžkého poškození na těle podle §u 152 tr. zák. a o správnosti této kvalifikace skutku ani stížnost nepochybuje, takže i dovolávání se zmatku čís. 11 jest liché. Další vývody stížnosti vybočují z rámce zrušovacího řízení, pouštějíce se do samovolného hodnocení výsledků hlavního přelíčení a nešetříce zásady, že zjišťování skutečností jest v řízení před porotními soudy úkolem a právem výhradně porotců a, že formálně bezvadný výrok porotců jest neodporovatelným. Případné vady znaleckého posudku a nálezu mohly býti stěžovatelem uplatňovány při hlavním přelíčení cestou v §§ech 125, 126 tr. ř. naznačenou. Ve zrušovacím řízení pro takové výtky místa není. Pro předpoklad stížnosti, že při zranění takového rázu, o jaké jde, následky časem pomíjejí, není ostatně ve spisech, obzvláště v posudku znalců opory. K tomu dlužno ještě dodati, že pro kvalifikaci podle §u 156 b) tr. zák. stačí, když není pravděpodobným, že se těžce poškozený opět uzdraví.

Čís. 2476.

Pro pojem »obvinění« ve smyslu §u 209 tr. zák. jest lhostejno, z jaké pohnutky (podnětu) k němu dojde; není nutno, by vyšlo z iniciativy pachatelovy; lze je spáchat i odpovědí na dotaz úředního orgánu a může se ho dopustiti i podezřelý z trestného činu při výslechu před bezpečnostním orgánem nebo před soudem.

(Rozh. ze dne 10. září 1926, Zm II 301/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 12. května 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti podle §u 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá stěžovatel, že zjištěné jeho jednání nenaplňuje skutkové podstaty zločinu podle §u 209 tr. zák. jednak proto, že soud nezjistil, že obvinění S-a ze žhářství bylo objektivně křivým, jednak že udání, jež učinil obžalovaný u četnictva, když byl vyslýchán jako podezřelý z krádeže (i žhářství), nelze pokládati za obvinění ve smyslu §u 209 tr. zák., nýbrž že jest to pouhá výpověď obžalovaného (podezřelého), který prý jest oprávněn uplatniti vše, co o věci ví, tedy po případě vysloviti určité podezření i bez přímých důkazů. Avšak obě námitky jsou bezpodstatné. Dlužno připustiti,

že rozsudek nevyslovuje sice výslovně, že obvinění pronesená obžalovaným proti S-ovi, že se dopustil zločinu žhářství, bylo o b j e k t i v n ě nepravdivé; poněvadž však zjišťuje formálně bezvadně, že obžalovaný udal četnictvu konkrétní okolnosti (o pachatelství S-ově), o nichž v ě d ě l, že nejsou správné, že tedy jeho obvinění jest křivé, vyslovuje tím zároveň, že obvinění S-a ze žhářství bylo i objektivně křivé. Pro pojem obvinění ve smyslu §u 209 tr. zák. jest lhostejno, z jaké pohnutky (z jakého podnětu) k němu dojde; není zejména nutno, by vyšlo z iniciativy pachatelovy; lze je spáchat i odpovědí na dotaz úředního orgánu a může se ho dopustiti i podezřelý z trestného činu při výslechu před bezpečnostním orgánem nebo před soudem, ježto zákon mu sice dovoluje, by popřel vinu, ale nezaručuje mu beztrestnost pro případ, že obviní křivě ze zločinu osobu třetí za předpokladů, uvedených v §u 209 tr. zák., jak v souzeném případě zjišťuje rozsudek o obžalovaném. Ostatně není ani správným, co uvádí zmáteční stížnost, že obžalovaný byl vyslýchán jako podezřelý pro ž h á ř s t v í, ježto rozsudek zjišťuje, že byl vyslýchán jako podezřelý pro různé krádeže, a že při té příležitosti byl tázán na p ř í č i n u vzniku požáru u Libora U-a, a že, když po počátečním zdráhání označil S-a jako pachatele, a byl opětovně upozorněn strážmistrem, že nesmí podezřívati b e z d ů v o d n ě, že je na to uložen velký trest, přes to setrval na svém obvinění. Bylo proto zmáteční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 2477.

Pojem »svěření« (§ 183 tr. zák.) předpokládá jen, že někomu byla propůjčena skutečná disposiční moc nad věcí v důvěře, že s ní naloží ve smyslu oprávněného; nevyžaduje se hmotné odevzdání věci od osoby k osobě, naopak k propůjčení disposiční moci nad věcí může dojiti i nepřímě.

Podstata výhrady vlastnictví záleží v úmluvě, již strany ujednávají, že předmět, ať přímo nebo nepřímě svěřený, zůstává vlastnictvím oprávněného, takže držitel jeho nesmí s ním volně nakládati (jej zciziti), nýbrž je toliko oprávněn disponovati s ním ve smyslu oprávněného.

Nezáleží na tom, zda svěřitel dal pachateli přímo věc, k níž si vyhradil vlastnictví, nebo mu poskytl materiál ku zhotovení zboží, k němuž si ono právo vyhradil, nebo zda mu dal peníze, by za ně onen materiál nakoupil a zboží z něho vyrobil.

Zjištění pravé vůle smluvních stran a pravého smyslu listin jimi o ujednáních zřízených přísluší nalézacímu soudu u výkonu jeho práva volného hodnocení průvodů (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 16. září 1926, Zm I 197/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 20. února 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 a 184 tr. zák., mimo jiné z těchto